

ילד „טקסטיל שמפוי“
מאהל לכל ילדיו
בארץ ומחוצה לה
שנה טובה ונקיה

פרסום ארץ

מסיבות טכניות תפרסמה תוצאות
תחרות הפרסים של „טקסטיל שמפוי“
לאחר החגים. אנו מבקשים מקהל
המשתתפים להתאזר מעט בסבלנות.

„טקסטיל שמפוי“ — תוצרת נקה — תוצרת איכות
המפיצים היחידים: חב' נורית בע"מ

שנה טובה ומבורכת

לכל
ידידינו
מכרינו
ספקינו
ולקוחותינו

מאחלים:

חברה ישראלית
לייצור רהיטי ריכוד
אזור — איזור התעשייה
רח' ג', טל. 85347

זכות המוסרית לשלול חיים כל שהם. אם
נאמר שמוחר להמית ילד על שהוא ציור,
מחר ניתן יד לסלק כל מי שאינו נראה
לנו. והיכן הגבול? למה לגדל בעלי-מום?
למה להוציא עליהם כספים? אחר-כך נשאיר
בחיים רק את החזקים. לא, זה אסור. יש
מקום לדיון ממושך, שקול, קר ובלתי-
אינטרסנטי, אך זה כבר עניין לרופאים
ומומחי-חוק, ולא להורים.”

● **אליעזר לייבסון**, סגן פרקליט
מחוז תל-אביב: „אינני יודע היכן נגמרים
הרחמים ומתחיל הרצח. החיים לא ניתנו
לאדם מידי אדם, ואין אדם יכול לגדול.
לכן התנדננו במדינה לעונש מוות. יהיה
מצבו הנואש של האדם כאשר יהיה, אסור
שאדם יטול חיי אדם אחר, כי הרפואה
מתפתחת בקצב כזה, עד שאין לדעת מה
יאמר רופא על חולה מסויים מחר ומחר-
תיים. אין להתיר את הרצועה, ואין להתיר
בתודעת הציבור מקום למעשים מעין
אלה.”

● **משה לנדא**, מנהלו של בית-
הספר התיכון העירוני ה' בתל-אביב: „אין
אני מתקנא בשופט שצריך לדון בעניין
כזה. מבחינה מוסרית-חברתית אין החברה
יכולה להתיר מיקרה של רצח מרחמים,
שמה יהיה פתח למעשי רצח אחרים, ש-
יתורצו בסיבות רחמים. אך במקרה של
הורים שגורמים למות בנם, אפשר להבין
אותם כהורים החושבים שזכותם להחליט
על גורל בנם. הרי הם שיסבלו והציבור —
במקרה הטוב — ירחם, אך עזרה ממש לא
תצמח מכך. גם התאבדות היא פשע בעיני
החוק, אך כלום בעיני המוסר כמוה כפשע?
אם נתבונן במסיבות, לא נוכל להוציא פסק
שכולו חייב. הם אהבו וסבלו ורצו למנוע
סבל ובכך בלי ספק גרמו לעצמם סבל גר-
סף וממושך.”

● **שמואל הכהן-אבידור**, עורך ה-
שבועון הדתי פנים אל פנים: „דעת הצורה
קובעת — והיא שלילית בהחלט. כל צורה
ונסיון של שלילת חיי אדם בידי אדם —
חמורים ופסולים. משום כך אני מתנגד גם
לעונש מוות, שיש בו לעיתים משום
רחמים על פושע או על החברה. אך החיים
הם דבר עליון. על כורחך אתה חי ועל
כורחך אתה מת, ואנוש הנכנס לתחום
זה — בא לתחום לא לו. אך במקרים של
הורים ובנם, צריך בכל זאת למוד שיקול
הדעת. מי רחמן כהורים לגבי ילדיהם?
והם הלא כבר נענשו בעצם המעשה, ש-
ירדוף אותם כל ימי חייהם. אך עונש חייב
להיות.”

● **ד"ר גואלטיירו פרוקצ'ה**, מרצה
באוניברסיטה בתל-אביב: „איני מתנגד ל-
רצח מתוך רחמים באופן עקרוני. אילו
אפשר היה, בהדאות וללא צל של ספק,
לקבוע לגבי כל מקרה ומקרה, אילו לא
היתה שום סכנה בשיקול, אולי הייתי מוכן
לקבל זאת. אך הסכנות רבות מדי, וגם
אין בידינו לקבוע דבר ככלל. אך לדבר אחד
לא אסכים — שכל אחד לבדו יוכל לשקול
בשאלות חיים ומות של אחרים.”

● **עורכת-דיון תהילה מטמוון**,
יושבת-ראש הליגה לזכויות הנשים: „אני
אפשר לשקול לגבי מקרה של רצח כזה,
בלי לראות את המסיבות. אך לפי המסיבות
צריך גם לקבוע את אשמתו של האדם ש-
ביצע את הרצח.”

● **ד"ר יצחק קויש**, מנהל בית-החור-
לים איכילוב: „אני מתנגד לכך בהחלט.
אין לדעת אם מקרה מסויים הוא חסר
תקוה. אנחנו נלחמים על כל נפש, על כל
חי ואין לדעת מה ימצא מחר מדע הרפואה.
אם זה מנוגד לכל מוסר, הן רפואי והן
יהודי.”

● **עורך-דיון אישע שיינבוים**,
מרצה באוניברסיטה בתל-אביב: „אין לתת
בידי אדם חיי אדם אחר. גם אין אדם
יכול להחליט במקום רעהו, ואולי ילד,
שהוריו רצוהו מרחמים, רצון החיים שלו
גדול מפגיעת המומים? רצח מתוך רחמים
עלול לתת פתח לרצח בכלל. יש צורך
בעונש מרתיע במקרה כזה. ברור שלמניע
יש השפעה ניכרת, אך אין זה פוסט מ-
עונש. להעניש צריך.”

● **ד"ר נח פלד**, מנהל בית-החולים
השרון, בפתח-תקוה: „אין אדם פרטי יכול
להחליט על רצח מתוך רחמים. אך, וזו
דעתי מומה, היה רצוני ונחון שתהיה ועדה
אנונימית, המורכבת מאנשי רפואה וחוק,
שתדון, ממש כמו שדנים בסודות צבאיים,
בחשאי ובהסכמת ההורים המעוניינים, בי-
אותם המקרים בהם קיימת הסכנה שהחיים
יהיו קשים ואשר תוכל במקרים מסויימים
להחליט מה לעשות במקרים האלה. אשר
להורים, שמבצעים רצח מתוך רחמים —
יש לדון אותם בכל מידת הרחמים.”

אחת הרליקות הגדולות ביותר ש-
הכירה תל-אביב פרצה ביום רא-
שון בלילה, כאשר הנגרות, ש-
בתחילת רחוב הגשר. האש, עליה
השתלטו תוך כשבע שעות אחת
עשרה מבניו-יכובי ועשרות כבי
אים, כילתה שש נגרות, על ציור
דן, בשווי של כרבע מיליון לירות.
בעל אחת הנגרות, שהגיע למקום
בבהלה, צנח ומת במקום משבץ.

נהגה לתת לפעטה לפי הוראות הרופא,
לבין גולות השנייה, אותן קיבלה לצרכיה
היא, לאחר שהתלוננה על גודישינה רצו-
פים.

השופט אסר לפרסם בנאם הבכור, בן ה-7,
זוג, מחשש לפגוע בבנם הבכור, בן ה-7,
שנשאר אצל הסבתא, עזוב הוריו עצורים
לחקירה. אך גם ללא שמות, עורר המקרה
הדים חזקים.

● **כמה אנשי-ציבור, רפואה, חינוך,
דת ומשפט חיוו השבוע בפני
כתב „העולם הזה“, את דעתם על
בעיית רצח מתוך רחמים:**

● **פרופסור הרמן צונדק**: „זה
דבר אסור. כאשר מתחילים בשיטה זו,
אין לדעת לעולם היכן עלולים לגמור.
שיטה זו אינה באה בחשבון באופן עקרוני.
גם האתיקה הרפואית אוסרת זאת. זה
רצח, וברפואה מותר כמעט הכל — חוץ
מרצח.”

● **פרופסור ישראל דרפקין**, מר-
צה במכון הקרימינולוגי ובאוניברסיטה ה-
ירושלמית: „אני לעולם לא אורוק את
האבן הראשונה באדם שחיי עם אשתו של-
שים שנה, חיי אהבה ואושר — אך לא
יכול היה לשאת את יסוריה ושם קץ לחייה
מתוך רחמים. אך אין כל אפשרות להביע
כאן דעה כללית ומכלילה. ישנה הבחינה
החוקית, וישנה הבחינה המוסרית. מבחינה
חוקית רצח כזה אסור כמו כל רצח אחר,
ואין להניח שהחוק יוכל להשתנות אי-פעם
מבחינה זאת. אך מבחינה מוסרית-אישית,
עלול אדם להיקלע לניגוד הפנימי בין החוק
והמוסר. לכן יש לדאוג ולבחון כל דבר
מתוך הסתכלות לגופו של העניין, ומתוך
ראיית כל מקרה ומקרה בודד, ובחינתו
לעצמו.”

● **הרב איסר יהודה אונטרמן**,
רב ראשי בתל-אביב: „גם רצח אחד של
חיים הוא חיים, ואסור לנטלו. להקל על
יסורים מותר וצריך, אך לקפח חיים —
אסור. זה רצח ממש. אי-אפשר ללמד שום
צד וזכות על מעשה של רצח כזה, ואי-
אפשר להרשות שרעיון כזה יקנה במוח
בריא. עונש על כך צריך לבוא. מה העונש
— יפסקו שופטי דיני נפשות, אך שזה פשע
של רצח, ברור מעל לכל ספק.”

● **ח'כית מפא"י ז'ניה טברס**
קי: „רצח ורחמים הן שתי מלים סותרות.
עם כל האסון הגדול בילד בעל-מום, אני
שוללת מהורים, מהחברה והמדינה את ה-